

Flertals Indstilling, saameget mere, som det idetmindste i dette Dieblit endnu er den eneste Mulighed, den eneste Vej, ad hvilken en Finantslov kan komme tilstede. Hvad angaar de Indstillinger, som ere gjorte af Mindretallet, da har Regjeringens Stilling saavel som Landsthingets Flertals Stilling til disse jo en saa lang Historie, at det er ganske overflødig at dvæle længer ved den. S at anbefale Flertallets Indstillinger til Vedtagelse ligger jo ogsaa desuden tilstrækkeligt, at man finder Mindretallets uantagelige, og deres Vedtagelse maa jeg derfor fraraade. Der er endelig tilbage en Mindretalsindstilling af to ærede Medlemmer, men til at udtale mig videre om den, mangler al Opfordring efter det, jeg har hørt af den ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen); thi naar han har udtalt, at han kun undlod at tage sin Indstilling tilbage, fordi han ikke kunde gjøre det, og at han vilde give sin fuldstændige Tilbagetræden Udtryk heri, at han endog saa selv vilde stemme imod den, saa tror jeg, at man fra alle Sider vil kunne være enig om, at det vilde være at spille sine Ord, dersom man vilde tale videre om den. Derimod følger jeg Trængsel til at takke den ærede Landsthingsmand for det Angreb, han rettede paa Regjeringen, thi det giver vistnok Nøglen til, hvad der egentlig er veien, og Nøglen til, hvad der egentlig foregaar i disse Dage. Det var jo ganske vist ikke nye Tanker, som det ærede Medlem fremsatte, ikke Tanker, som han har Patent paa, det var hjemlige Toner, som vi have hørt saamange Gange før. Jeg gaar nemlig ud fra, at det ærede Medlems Tanke er den gode gamle bekjendte, at det tilkommer Majoriteten i det andet Thing at ind- og afsætte Regjeringer, og at en Regjering, naar den ikke vinder Bifald hos Flertallet i det andet Thing, maa gaa. Ganske vist udtalte det ærede Medlem ikke dette med rene Ord, og jeg kan ogsaa nok tænke mig, hvorfor man ønsker at tilhulle Tanken, men Tanken selv er i de senere Aar vendt og dreiet paa saamange Maader heri Landet, at Enhver jo strax kender, hvor man vil hen, hvad enten man begynder fra den ene eller den anden Ende, og derfor har jo vistnok den ærede Taler heller ikke kunnet mislede Nogen, naar han, istedetfor at give Sagen sit rette Navn rent ud, foretrak at begynde med en anden meget yndet Betragtning, der ofte er fremkommen fra den Side, som det ærede Medlem tilhører, nemlig den, at, naar en Regjering ikke kan føre en Finantslov igjennem, saa skal den gaa af; det er en Regjeringens Sag at føre en Finantslov igjennem, den er en Regjeringens Sag at skaffe Enighed tilstede imellem Thingene, Thingene have ingen politisk Forpligtelse i den Henseende, men det er Regjeringen, som det hviler paa, og naar den ikke kan det, saa skal den gaa. Det er jo en Theori, som er overmaade bekvem som Udgangspunkt for den anden Tanke,

thi saa følger det af sig selv, at, saasnart det ene af Thingene, altsaa i dette Tilfælde Folkethinget, ikke vil have en Regjering længer, saa laver man det saaledes, at denne Regjering ikke faar en Finantslov igjennem, det staar jo altid i Ens egen Magt, og saa er dermed Maalet naaet. Jeg troer derfor, at det Angreb, den ærede Taler rettede paa Regjeringen, har sin Nytte, fordi det tjener til klart at belyse, hvad det er, som staar bagved den hele Situation, der foreligger. Det er ikke de foreliggende Stridsspørgsmaals Betydning, det er ikke Principer af nogen stor Vigtighed, det er nemlig Spørgsmaal, som den største Del af Landet i Grunden ikke interesserer sig videre for; men det, der er Kjernen i det, det er, at man skal udnytte den foreliggende Situation til atter at vende tilbage til sin gamle Indlingstankte, nemlig at forsøge paa at tiltringe den Være Anerkjendelse, at naar en Regjering finder Misbilligelse hos det ene af Thingene, navnlig hos Folkethinget, saa kan den ikke skaffe en Finantslov og heller ikke andre Love istand, og saa skal den gaa. Om der er nogen anden Regjering, som kan finde Billigelse hos begge Thingene, gjør ikke noget til Sagen, det er af de Spørgsmaal, man altid kan komme tilbagefter; naar man er bleven af med den Regjering, der sidder, saa kommerbagefter det Spørgsmaal. Den ærede Taler har da heller ikke været saa god at undervette os nærmere om, hvorledes den Regjering skulde se ud, som under de nuværende politiske Forhold kunde antages at have Flertal for sig i begge Thingene og saaledes vistnok have gode og store Chancer til at bringe den politiske Udvikling fremad. Det har den ærede Taler viselig undladt at give nærmere Oplysning om, men det turde være bekendt nok, at, som Partistillingen for Dieblittet staar her i Landet, findes der ingen Regjering, som er sammensat af en nogenlunde ensartet Bestaffenhed, som kan det, og enhver konstitutionel Regjering maa dog til en vis Grad være af ensartet Bestaffenhed, det vil dog ikke let kunne betvivles af Nogen. I den Henseende vil man vel heller ikke kunne paabe- raabe sig Erfaringer andetsteds fra, at det nogen- finde er gaaet godt paa anden Maade. Jeg skal i Forbigaaende blot fremhæve, at saaledes som Stillingen har været i den seneste Tid, har man ikke engang været istand til at paavise en Regjering, der kunde glide sig ved Flertal i det andet Thing, thi det turde være tilstrækkelig vitterligt, at Stillingen i de senere Aar har været saaledes der, at Thinget væsentlig falder i tre Partier, og at der ikke er nogen særlig Anledning til at antage, at det ene Parti skulde se op med stor Tillid til Mænd, der høre til et andet af disse tre Partier. Jeg tror derfor, at man, som sagt, maa takke den ærede Taler, fordi han har bragt dette Moment frem og saaledes med en Oprigtighed, som jeg paakjønner, søgt at belyse, hvad det egentlig er, som ligger bagved den hele